

ခရီးသွားကမ္ဘာမြေ

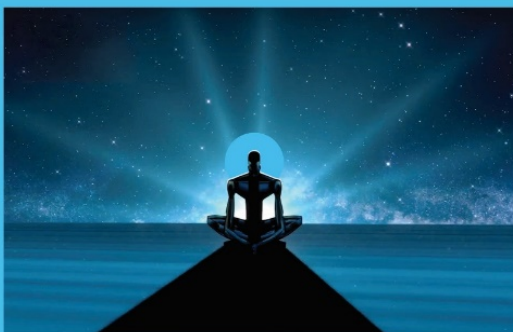
နှင့်
အခြားသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ

ခရီးသွားကမ္ဘာမြေ နှင့် အခြားသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ

ARTHUR C. CLARKE
ISAAC ASIMOV
RAY BRADBURY
FREDRIC BROWN
JEROME BIXBY
ALASTAIR REYNOLDS
NAOMI KRITZER
LIU CIXIN

နောင်နောင်စိုးသိမ်း

ဘာသာပြန်ဆိုသည်

ဝါယာကြိုးနဲ့ သွားကြမယ်

Travel by Wire - Arthur C. Clarke

ကြောင်ပုံလေးများမြင်မိချင်

Cat Pictures Please! - Naomi Kritzer

နောက်ဆုံးပုစ္ဆာ

The Last Question - Isaac Asimov

ကောင်စုံပန်းမှန်ပြောင်း

Kaleidoscope - Ray Bradbury

စတုတ္ထမြောက်နေ့

No Morning After - Arthur C. Clarke

ကမ္ဘာမြေရဲ့နောက်ဆုံးည

The Last Night of The World - Ray Bradbury

အဖြေ

Answer - Fedric Brown

ဝေးကမ္ဘာက တေးသံသာ

The Songs of Distant Earth - Arthur C. Clarke

နေ့ကောင်းရက်မြတ်

It's a Good Life - Jerome Bixby

ဇီမာဘလူး

Zima Blue - Alastair Reynolds

ခရီးသွားကမ္ဘာမြေ

The Wandering Earth - Liu Cixin

ခရီးသွားကမ္ဘာမြေ
 ၌
အခြားသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ

ပထမအကြိမ်

၂၀၂၀ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

နောင်နောင်စိုးသိမ်း

အုပ်ရေ

၄၀၀

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချမ်းသာစိုး (၀၂၁၇၉)၊ ဘက်စုံစာပေ

အမှတ် ၁၁၃၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ဘက်စုံစာပေ

၁၁၃၊ ၃၃လမ်း (အလယ်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၃၇၃၂၁၀၊ ၀၉ ၅၁၆ ၂၀၆၄

E-mail: bestzone2018@gmail.com

မာတိကာ

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဝါယာကြိုးနဲ့သွားကြမယ်

ကြောင်ပုံလေးများ မြင်မိချင်

နောက်ဆုံးပုစ္ဆာ

ရောင်စုံ ပန်းမှန်ပြောင်း

စတုတ္ထမြောက်နေ့

ကမ္ဘာမြေရဲ့ နောက်ဆုံးည

အဖြေ

ဝေးကမ္ဘာက တေးသံသာ

နေ့ကောင်းရက်မြတ်

ဇီမာဘလူး

ခရီးသွားကမ္ဘာမြေ

အခန်း (၁) ရုပ်တန်ခြင်းခေတ်

အခန်း (၂) စွန့်ခွာခြင်းခေတ်

အခန်း (၃) တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်း

အခန်း (၄) ခရီးသွားခေတ်

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားတို့ ခေတ်ကပင် “ကာလယန္တရား”၊ “စေတလုံးပိုင်ရှင်”၊ “မနုဿတိရိစ္ဆာန်ကျွန်း”၊ “ကမ္ဘာမြေ အောက်ခရီး” စသည်ဖြင့် သိပ္ပံဝတ္ထုများကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ မှီငြမ်း၍ ဖြစ်စေ ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည်။ H.G Wells, Jules Verne တို့ ခေတ်က ဝတ္ထုများကို အဓိက ဘာသာပြန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ Arthur C. Clarke, Issac Asimov တို့၏ ဝတ္ထုများ မြန်မာပြည်သို့ မရောက်ကြသေး။ ၎င်းတို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာမောင်ထင်၊ ဆရာသစ္စာနီတို့က မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဘာသာပြန်ရေးသားခဲ့ကြပြီး မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်သတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဆရာမြသန်းတင့် ရေးသားခဲ့သည်များကို “အိမ်ကြီးမာယာ”၊ “မိုးတောင်ကချွန်း” အမည်များဖြင့် နှစ်အုပ်ခွဲကာ ထုတ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုနှစ်အုပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်းအဖြစ် “သိပ္ပံပညာယဇ်ပလ္လင်နှင့် အခြား အနာဂတ်ဆန်းကြယ် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ” အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဆရာမောင်ထင် ရေးသားခဲ့သည်များကိုလည်း “မိုးပေါ်သို့လိမ့်ကျခြင်း” အမည်ဖြင့် ပြန်လည်

ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဆရာသစ္စာနီ ရေးသားခဲ့သည့် ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုယ်ရေး သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများကို “စက်နှင့်မျက်ရည်”၊ ဆရာဌေးဦးကျော် ရေးသားခဲ့သည့် ဘာသာပြန်သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများကို “အနာဂတ်သမိုင်း”၊ ဆရာရဲမြင့်သိန်းရေးသားခဲ့သည့် ဘာသာပြန် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများကို “လက်ရွေးစင် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ”၊ ဂျပန်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Shinichi Hoshi ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဆရာကျော်လှိုင်ဦးက ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး “ဂြိုဟ်မွေတဲ့ ဂြိုဟ်နှင့် အခြားဝတ္ထုများ” အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း အသီးသီး ထုတ်ဝေခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာမြဇင်က Arthur C. Clarke ၏ Rendezvous with Rama ကို “ရာမနှင့် ဆုံဆည်းရာ” လုံးချင်းသိပ္ပံဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တွင် ပင်ကိုယ်ရေးသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရှားရှားပါးပါး တစိုက်မတ်မတ် ရေးခဲ့သူများကတော့ ဆရာကျော်စိန်မင်းနှင့် ဆရာကျော်စွာထက်တို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ဆရာကျော်စိန်မင်း၏ ဝတ္ထုတိုများကို “လူနှင့် အခြားသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ”၊ ဆရာကျော်စွာထက်၏ ဝတ္ထုတိုများကို “ဘေးသင့်သူများနှင့် အခြားသိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ” စသည်ဖြင့် စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုနှစ်များအတွင်း ဆရာသင့်လူက Arthur

C. Clarke ၏ Rendezvous with Rama ကိုပင် “ရာမ” အမည်ဖြင့် ဘာသာ ထပ်ပြန်ကာ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ရှားပါးလွန်းသည့် စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဝတ္ထုအမျိုးအစားကို ရေးသားခဲ့သူများနှင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာပေတိုက်များမှာ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်နှစ်ခုကျော်ကစ၍ သိပ္ပံဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် စတင်၍ ဖတ်တတ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမတော့ မြန်မာပြန်များကိုသာ လက်လှမ်းမှီခဲ့သည်။ ဆရာမြဇင်၏ “ရာမနှင့် ဆုံဆည်းရာ” ကို ဖတ်ပြီး နောက်တွင် မူရင်း အာသာစီကလပ် ဝတ္ထုများကို ရှာ၍ဖတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အက်ဇီမော့၏ ဝတ္ထုများ၊ ရေးဘရက်ဒ် ဘယ်ရီ စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာ့သိပ္ပံဝတ္ထုများ၏ အရသာကို မြည်းစမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဖတ်သည့် သိပ္ပံဝတ္ထုများကို ယူဖတ်ကာ အဖေ (မောင်ဝံသ) ကပင် Lester Vaughan ၏ A Trip to the Stars ကို “ကြယ်များဆီသို့” အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန် လုံးချင်းဝတ္ထုကလေးတစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အပြင် Arthur C. Clarke ၏ The Secret ဝတ္ထုတိုကို “လပေါ်က လျှို့ဝှက်ချက်”၊ Bill Brown ၏ The Starducks ဝတ္ထုတိုကို “ကြယ်ဘဲများ”

အမည်အသီးသီးဖြင့် အဖေက ဘာသာပြန်ကာ မဂ္ဂဇင်းများတွင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။ မကြာသေးမီက ကျွန်တော့်ညီ (ကိုချမ်း) ကလည်း “မီးဖို” အမည်ရှိ ပင်ကိုယ်ရေး လုံးချင်းသိပ္ပံဝတ္ထု တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ဖော်ပြခဲ့သည့် စာအုပ်များကိုကြည့်ပြီး မြန်မာစာပေလောကတွင် စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံဝတ္ထုများ မနည်းပါဟု ရုတ်တရက် ထင်စရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာကြီးရွှေခေါင်းတို့၏ ၁၉၅၀-၆၀ ကာလများမှ ယခု ဆယ်စုနှစ်အသစ်တစ်ခု စတင်သည့် ၂၀၂၀ ခုနှစ်အထိ မြင်ကြည့်လျှင်မူ အံ့ဩလောက်အောင် ရှားပါးလှကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ ကျွန်တော် ဖော်ပြရာတွင် လက်လှမ်းမမီ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုအချို့ ရှိမည်မှာ သေချာသော်လည်း အခြားသော စာပေအမျိုးအစားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဝတ္ထုများသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် အင်မတန် နည်းပါးလှကြောင်း မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်။ တစ်နှစ်ကို တစ်အုပ်ပင် ထွက်ပါ့မည်လား မပြောတတ်ပေ။

ယခုစာအုပ်တွင် သိပ္ပံဝတ္ထုအမျိုးအစားထဲကပင် အာကာသခရီးသွား၊ အချစ်၊ သေခြင်းတရား၊ သည်းထိတ်ဖို၊ ဟာသ၊ ဒဿန စသည်ဖြင့် ရသအမျိုးမျိုးပါဝင်အောင် ရွေးချယ်ထားပါသည်။ ခေတ် အနေဖြင့် အစောဆုံး ၁၉၃၇ ကာလမှစ၍ နောက်ဆုံး ၂၀၁၅ ခုနှစ် ထုတ် ဝတ္ထုအထိ ပါဝင်ပြီး အာရှသား စာရေးဆရာ Liu Cixin ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုလတ် တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ အနာဂတ် အကြောင်းရေးသားထားသော ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ကျွန်တော် သည် ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ဤဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ရင်ဘတ်ချင်းတူသူ အချို့သည်လည်း ကျွန်တော့်လို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နိုင်ပါစေဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

ဝါယာကြိုးနဲ့သွားကြမယ်

အခုထိလည်း ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် အဲဒီ
 ရေဒီယိုလှိုင်းသုံးခရီးသွားစက်ကို အချောမသပ်နိုင်ခင်မှာ
 ဒုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး ကြုံခဲ့ရတယ်။ စမ်းသပ်မှုတွေ
 အများကြီး လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခံစားခဲ့ရ
 တာတွေကို ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားလို့တောင်ရမှာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်က ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို
 တီထွင်စဉ် ကြုံတွေ့ရသလိုပဲ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲ
 ကတော့ ညီမျှခြင်းတွေကို ဖြေရှင်းရခြင်းပါပဲ။ အဲဒီ
 ပြဿနာလေးအတွက် ငါးနှစ်ကျော်ကျော် လောက်
 ကျွန်တော်တို့ အချိန်ပေးခဲ့ရတယ်။ အခု သိပ္ပံပြတိုက်ထဲမှာ
 တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးပို့လွှတ်လိုက်တဲ့
 အရာဝတ္ထုကတော့ သစ်သားတုံးကလေးတစ်တုံးပဲ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ အတုံးအခဲတစ်ခုထဲဖြစ်ရမယ့်အစား အရမ်းသေး
 ငယ်တဲ့ အလုံးလေးတွေ သန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ပြန်ပေါင်းစပ်
 ထားတာပါ။ တကယ်တော့ အဲဒါက အစောပိုင်းကာလ
 ရုပ်မြင်သံကြားရုပ်ပုံတွေကို အစိုင်အခဲ ပုံစံမျိုး မြင်ရတာနဲ့
 အတူတူပါပဲ။ အရာဝတ္ထုရဲ့ မော်လီကျူးတစ်ခုစီ အလက်
 ထရွန်တစ်ခုစီကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရမယ့်အစား ကျွန်တော်

တို့ရဲ့ ပုံသဏ္ဌန်ဖတ်စက်က တစ်ကြိမ်ကို အတုံးအခဲလေး
တွေ နည်းနည်းချင်းစီပဲ ဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဒါဟာ တချို့အရာဝတ္ထုတွေအတွက် ပြဿနာ
မဟုတ်ပေမယ့် သက်ရှိလူသားတွေ အသာထား၊
အနုပညာပစ္စည်းတွေကို ပို့လွှတ် မယ်ဆိုရင်တော့
အတော်လေးတိုးတက်ဖို့ လိုလာပါပြီ။ ဒယ်လ်တာ
ရောင်ခြည် ပုံသဏ္ဌန်ဖတ်စက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ပို့လွှတ်မယ့်
အရာ ဝတ္ထုရဲ့ အပေါ်၊ အောက်၊ ဘယ်၊ ညာ၊ ရှေ့၊ နောက်
ပတ်ပတ်လည်ကို ပုံရိပ်ဖတ်ပြီး ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ပို့လွှတ်မယ့် အရာဝတ္ထုလေးတွေကို
မမြင်နိုင်အောင်သေးငယ်တဲ့ ခြပ်စင်လေးတွေအရွယ်အထိ
အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းနိုင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ရည်မှန်းချက်အများစုအတွက်တော့ လုံလောက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ၃၇ ထပ်မှာရှိတဲ့ ဇီဝဗေဒသမား
တွေဆီကနေ သူတို့ကိုအသိမပေးဘဲ ပူးတစ်ကောင်
ခဏငှားပြီး ခရီးသွားစက်က တဆင့် အခန်းထဲမှာပဲ
တစ်နေရာက တစ်နေရာ ပို့ကြည့်လိုက်တယ်။ သတ္တဝါ
လေးက အထိအခိုက်လုံးဝမရှိဘဲ လိုရာကိုရောက်သွား
တယ်။ အဲ.....အသက်တော့ မပါလာတော့ဘူးဗျ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း ပိုင်ရှင်ဆီကို ပြန်ပေးပြီး ရင်ခွဲစမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့က ပထမတော့ အံ့ဩလွန်းလို့ ပြောမိပြောရာ ပြောနေသေးတယ်။ ကံဆိုးသူမောင်ရှင် ပူးလေးကို သူတို့က ရောဂါပိုးတစ်မျိုး စမ်းသပ်ထိုးပေးထားပြီး စောင့်ကြည့် နေတာတဲ့။ အဲဒီ ရှားရှားပါးပါး ပိုးတွေကို လည်း ဖန်ပုလင်းထဲမှာ လန့်ချီပြီး မွေးထားခဲ့တာဆိုပဲ။ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုတာကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ငြင်းလိုက်တယ်။

မလောက်လေးမလောက်စား ဇီဝဗေဒသမားတွေက အာခံတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကျေနပ်လိမ့်မတုန်း။ သူတို့ရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ကြိမ်နှုန်းမြင့်စက်ကွင်းတစ်ခု ချက်ချင်းပဲ ဖန်တီးပစ်လိုက်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံး မိနစ်ပိုင်းလောက် ကိုယ်တွေပူပြီး အဖျားတက်သွားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နာရီဝက်အတွင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေးထားတဲ့ အဖြေကို ရခဲ့တယ်။ သတ္တဝါလေးက အားလုံး အကောင်းအတိုင်းပါပဲတဲ့။ အကြောက်လွန်ပြီး လန့်သေသွားပုံရတယ်တဲ့။ နောက်ဆက်တွဲ မှတ်ချက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့က စမ်းသပ်မှုတွေ ထပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်

အစမ်းသပ်ခံသတ္တဝါတွေကို မျက်စိစည်းထားရမယ် ပေါ့လေ။ စောရနက္ခတ်ပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မက္ကင်းနစ် တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်ဖို့ သူတို့ရဲ့ ၃၇ ထပ်ကို ဂဏန်းတွဲ သော့ခလောက်နဲ့ ခတ်ထားလိုက်ပြီ လို့လည်း ပြောသေး တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားတွေ ရေဆေးတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောသမျှ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့သော့ခလောက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်လိုက်ပြီး ခတ်ထားတဲ့ နံပတ်တွေကို ချက်ချင်း ပြောပြလိုက်တော့ သူတို့တွေ ကြက်သေ သေသွားပုံများဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ပြချင်ပါတယ်။

သူများတကာတွေကို ကိုယ်ကြိုက်သလို အနိုင်ကျင့်နိုင်တာက ကျွန်တော်တို့လောကမှာ အကောင်း ဆုံးပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကပြိုင်ဘက်က နောက်တစ်ထပ်မှာရှိတဲ့ ဓာတုဗေဒအဖွဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယေဘုယျပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့က အားလုံးရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာပါပဲ။ အဲဒီ ဓာတုဗေဒနဲ့တွေ့က ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း မျက်နှာကျက်အပေါက်ကတဆင့် အင်မတန် ညစ်ပတ်နံ့ဟောင်တဲ့ သဘာဝဓာတုပစ္စည်း တွေကို ပစ်ချခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်လလောက်

အသက်ရှူစက်တွေတပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က လက်စားပြန်ချေခဲ့တာပေါ့။ ညတိုင်း ဝန်ထမ်းတွေ ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကို ကော့စမစ်ရောင်ခြည် အပျော့စားတစ်မျိုး ပုံမှန် လွှတ်ပေးပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ ဓာတုနည်းနဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ အရာမှန်သမျှဟာ အချဉ်ပေါက်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ညနေမှာတော့ အဘိုးကြီး ပါမောက္ခ ဟပ်ဒ်ဆန်က မပြန်ဘဲ ကျန်နေရစ်တာကိုး။ ကံကောင်းလို့ ပေါ့ဗျာ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတုန်းမိတော့မလို့။ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်သွားရအောင်။

ကျွန်တော်တို့ ပူးတစ်ကောင်ကို ထပ်ရှာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မေ့ဆေးပေးပြီး ခရီးသွားစက်ထဲ ထည့်ပို့လိုက်တယ်။ ပျော်လိုက်ကြတာ။ အဲဒီကောင် မသေဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ချက်ချင်းပဲ သတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောင်လာနောက်သားတွေ အကျိုးအတွက် ရုပ်လုံးသွင်းထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တခြား ကိရိယာ

တန်ဆာပလာတွေနဲ့ အတူတူ အဲဒီရုပ်လုံးကို ပြတိုက်ထဲ
မှာ ခင်ဗျား မြင်ရလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် လူသားခရီးသည်တွေကို ပို့ဆောင်
ပေးတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ချင်ရင်တော့ ဒါမျိုးလုပ်လို့ မရဘူး
ခင်ဗျ။ မေ့ဆေးပေးပြီး လုပ်တဲ့နည်းက ခွဲစိတ်ခန်း
ဝင်သလိုမျိုးဖြစ်နေတော့ လူအများစုအတွက် အဆင်မပြေ
နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားစက်က ထုတ်လွှင့်တဲ့
ကြိမ်နှုန်းကို တစ်စက္ကန့်ရဲ့ တစ်ထောင်ပုံတစ်ပုံ နုတ်ကြည့်
လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာက အကြောက်လွန်ပြီး
လန့်သေမှာကို လျော့သွားစေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်
တို့က နောက်ထပ် ပူးတစ်ကောင်ကို မေ့ဆေးမပေးဘဲ
စမ်းကြည့်တော့ အာရုံငါးပါးမပျက်ယွင်းဘဲ လိုရာပို့နိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီကောင်ကိုလည်း ရုပ်လုံးသွင်း လိုက်တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်
ခရီးသွားစက်ကို ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ အချိန်ရောက်
လာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားရင် လူသား
တစ်ရပ်လုံးအတွက် ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်သွားမယ်လေ။
အဲဒီမှာ ပါမောက္ခကင်းစတန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို စတေးခံ
လုပ်ဖို့ ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ သူက ၁၉၇၇ ထပ်မှာ ဂရိစာပေလား

ဘာလားမသိဘူး။ ရူးကြောင်ကြောင်တွေကို ပို့ချတဲ့သူ။
စာဆိုကြီးဟိုးမားရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ သူ့ကို ခရီးသွားစက်
ရဲ့ ထွက်ခွာခန်းထဲ မျှားခေါ်လာခဲ့ပြီး စက်ကွင်းကို
ဖွင့်လိုက်တော့ ဘေးနားကပ်ရပ်က ဆိုက်ရောက်အခန်း
ထဲမှာ အကောင်းပတိ ပေါ်လာတယ်ခင်ဗျ။ သူ့ကိုလည်း
ရုပ်လုံးသွင်းပစ်ချင်တာ။ အဲဒီလိုတော့ ဘယ်စီစဉ်လို့
ရပါ့မလဲ။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အလှည့်ကျ
ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။ နာကျင်တာတွေ ဘာတွေ လုံးဝ
မခံစားရဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ပဲ စက်ကို ဈေးကွက်တင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကစားစရာလေးကို
သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ ပထမဆုံးသရုပ်ပြခဲ့တုန်းက
ဘယ်လောက်တောင် အံ့သြခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
မှတ်မိဦးမှာပါ။ အတုမဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း
လူတွေသဘောပေါက်အောင် စောက်ကျိုးနဲ့ ရှင်းပြခဲ့ရ
တာပေါ့။ ဒါတောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ခရီးသွားစက်ကို
ဖြတ်သွားပြီးတော့မှ ယုံကြတာခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားစက်ထဲ ဝင်လို့ ဆန့်ပေမယ့်

လျှပ်စီးကြိုးကိုပြတ်စေလောက်အောင် အလေးချိန်များတဲ့ သူတွေကိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီသရုပ်ပြပွဲလည်းပြီးရော ကျွန်တော်တို့ အင်မတန်မှကို နာမည်ကြီးသွားပြီပေါ့ဗျာ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ဖို့ကတော့ ပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သုတေသန လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကိုတော့ စိတ်မပါတပါနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်သူကိုတောင် မေတ္တာထားရမယ် ဆိုတဲ့ ကျမ်းစာထဲကအတိုင်း တစ်နေ့မှာ ဒေါ်လာ သန်းဂဏန်းလောက်တော့ ပို့ပေးမယ်လို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ရိခဲ့ကြသေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ပထမဆုံး စီးပွားဖြစ်ရောင်းချမယ့် ထွက်ခွာခန်းနဲ့ ဆိုက်ရောက်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ပုံစံထုတ်ခဲ့ကြတယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ပထမဆုံး ဝန်ဆောင်မှုကို အခမ်းအနားနဲ့ စတင်ခဲ့တယ်။ အခမ်း အနားကို ထွက်ခွာခန်း တပ်ဆင်ထားတဲ့ လန်ဒန်မှာ ကျင်းပတာဖြစ်ပြီး ဆိုက်ရောက်ခန်း တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပါရီမြို့မှာလည်း ပထမဆုံး ခရီးသည်တွေ ရောက်လာမှာ ကို ကြိတ်ကြိတ်တိုး စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ မရောက်လာကြပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာလည်း

ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ စုဝေးနေကြတဲ့ လူထောင်ပေါင်းများစွာရဲ့ အားပေးသံတွေကြားမှာ ဗြိတိန် ဝန်ကြီးချုပ်က ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ (တကယ်က ဘာနဲ့မှ ဆက်ထားတဲ့ ခလုတ် မဟုတ်ဘူး) တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ အင်ဂျင်နီယာမှူးက ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ (ဒါကတော့ တကယ် ဆက်ထားတဲ့ ခလုတ်) ယူနိုက်တက်အလံကြီး မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပြီး ပါရီမှာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ မျိုးချစ်စိတ် သိပ်ပြင်းတဲ့ ပြင်သစ်အချို့အတွက်တော့ ကသိကအောက် ဖြစ်စရာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီနောက်တော့ ခရီးသည်တွေ စပြီး ဖြတ်သန်း ကြတာဟာ များလွန်းလို့ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေ တောင် လက်မှိုင်ချရတဲ့အထိ ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုက အင်မတန်ကောင်းပြီး တမဟုတ်ချင်း အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ ဈေးကလည်း လူတစ်ယောက်ကို စတာလင် ပေါင် ၂ ပေါင်ပဲ ယူတာကိုး။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ကုန်ကျစရိတ်က လူတစ်ယောက်ကို တစ်ပြားတောင် မကျတော့ အဲဒီနှုန်းထားက အင်မတန်သင့်တော်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဥရောပတိုက်အနှံ့က မြို့ တော်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှု ဖြန့်ကျက်

ခဲ့တယ်။ ဒီအခါကျတော့ ရေဒီယိုလှိုင်းကို မသုံးတော့ဘဲ
 ကေဘယ်ကြိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ သုံးလာခဲ့တယ်။
 ဝါယာကြိုးနဲ့သွားတဲ့စနစ်က အန္တရာယ်ပိုကင်းပါတယ်။
 ဒါပေမယ့် တူးမြောင်းတွေအောက် ဖြတ်ပြီး ကြိုးသွယ်ရ
 တာကတော့ တစ်မိုင်ကို ပေါင်ငါးရာလောက် ကုန်ကျပြီး
 အင်မတန်လည်း ခက်တယ်ခင်ဗျ။ နောက်တော့ စာတိုက်
 စနစ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မြို့တွေ အချင်းချင်းအကြား
 သွားလာနိုင်အောင် ဝန်ဆောင်မှုထပ်ပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား
 မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ “ဖုန်းနဲ့ ခရီးသွားပါ” “မြန်မြန်သွားမယ်
 ဝါယာနဲ့” စတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်တွေကို ၁၉၆၃
 ခုနှစ်အတွင်း နေရာတိုင်းမှာ ကြားခဲ့ရတယ်
 မဟုတ်လားခင်ဗျ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ လူတိုင်းက
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခရီးသွားစက်ကို သုံးလာကြပြီး တစ်နေ့ကို
 ထောင်သောင်းချီတဲ့ ခရီးစဉ်တွေကို စီစဉ်ပေးနေရ
 တော့တယ်။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ မတော်တဆမှုတွေကတော့
 ဖြစ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့သလိုမျိုး
 ကို ဘယ်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဝန်ကြီးကမှ မလုပ်နိုင်
 ပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ မတော်တဆဖြစ်လို့ သေတဲ့လူ

အရေအတွက်က တစ်နှစ်ကို တစ်သောင်းလောက်အထိ ကျဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့စက်ကို သုံးတဲ့သူ ခြောက်သန်းမှာ တစ်ယောက်ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကလည်း လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောရရင် ရလဒ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ အခုဆိုရင် အဲဒီတုန်းက ထက်ကို အများကြီး တိုးတက်လာပါပြီ။ တစ်ချို့ မတော်တဆမှုတွေက အတော်ထူးဆန်းတယ်ခင်ဗျ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်တွေကို တစ်ချို့အဖြစ်အပျက်တွေ မရှင်းပြရသေးဘူး။ အာမခံ ကုမ္ပဏီတွေကို မပြောဘဲ ထားရတာတွေလည်း ရှိ တာပေါ့။

ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ပြဿနာကတော့ ကျွန်တော်တို့ သွယ်ထားတဲ့ ကြိုးလိုင်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ မြေစိုက် ကြိုးတွေပဲခင်ဗျ။ အရပ်အခေါ် အပ်ကြိုးပေါ့ဗျာ။ အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့အခါ ကံဆိုးသူ ခရီးသည်ကို အစအနတောင် ရှာမရခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွား တာပါပဲ။ အဲဒီအမျိုးသား ဒါမှမဟုတ် အမျိုးသမီးရဲ့ မော်လီကျူးတွေဟာ အပ်ကြိုးကတဆင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အညီအမျှ ပြန့်ကျဲသွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အတော်ဆိုး

တဲ့ မတော်တဆတစ်ခုကို ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ ပို့လွှတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခရီးသွားစက်က ရပ်သွားတယ်လေ။ ဘာဖြစ်မလဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ပိုဆိုးတာက လိုင်းနှစ်ခုပူးသွားလို့ ဖြတ်သန်းနေတဲ့ အရာတွေ အရောရော အနှောနှော ဖြစ်သွားတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

မတော်တဆဖြစ်ရပ်အားလုံးကတော့ အဲဒီလို ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေချည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ တစ်ခါ တစ်လေ လျှပ်စစ်ပတ်လမ်းထဲမှာ တုန်ပြန်မှုတွေ အင်မတန်များသွားတဲ့အခါ ခရီးသည်က ပေါင် ၇၀ လောက် အလေးချိန် လျော့သွားတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ တုန်းက စတာလင်ပေါင် တစ်ထောင်လောက် လျော်ကြေး ပေးခဲ့ရပြီး အသားပြန်တိုးဖို့ အခမဲ့ ကျွေးမွေးတာတွေ လည်း ပြန်လုပ်ပေးရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကံကောင်းတာက ဒီလိုကိစ္စမျိုးကနေ ပိုက်ဆံ ဘယ်လို ပြန်ရှာနိုင်မလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ ဝတဲ့သူတွေ အတွက် သင့်တော်တဲ့ အရွယ်အစားတစ်ခုအထိ ဝိတ်ချနိုင်တဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ အတွက် အထူးကိရိယာတစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့တယ်။ “မြန်လှ

ချည်လား ကိုယ့်ဆရာတို့ရေ။ နာတာ၊ ကျင်တာလည်း
မရှိဘူး” သူတို့က ပြောကြတယ်။ ခင်ဗျား ပေါင် ၁၅၀
လောက် ကျချင်ရင်လည်း ချက်ချင်းဖြစ်စေရမယ်လို့
ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပေါင် ၂၀၀ လား။
ပြဿနာ မရှိပါဘူး။

မမြင်ရတဲ့လှိုင်းတွေ၊ စက်ကွင်းတွေရဲ့ ဝင်ရောက်
စွက်ဖက်မှုကို ခံရတာက နောက်ပြဿနာတစ်ခုပါပဲ။
အရာဝတ္ထုတွေ၊ လူတွေကို ခရီးသွားစက်နဲ့ ပို့လွှတ်
လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကိရိယာတွေက
လျှပ်စီးကြောင်း အနှောင့်အယှက်တွေကို ဖမ်းမိပြီး
ပေါင်းထည့်မိတတ်တယ်။ ရလဒ်ကတော့ လူအတော်
များများဟာ ကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်အရာနဲ့မှ မတူဘဲ
ဂြိုဟ်သားလိုလို ဘာလိုလို ပုံပေါက်ပြီး ပြန်ထွက်လာရော
ခင်ဗျ။ ဒါကလည်း ခွဲစိတ်ပြုပြင်မှုတွေ ဘာတွေ နည်းနည်း
လုပ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့
ကိစ္စတွေကိုတော့ မြင်မှပဲ ယုံနိုင်ကြလိမ့်မယ်။

ကံကောင်းတာက အဲဒီအခက်အခဲတွေ၊
ပြဿနာတွေကို အခုအချိန်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး
ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ခရီးသည်တွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေကို

အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ အလင်းတန်းတွေ သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ ပို့လွှတ်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မတော်တဆမှုကတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဖြစ်တတ်တုန်းပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားကြယ်ပွင့် လီတာကော်ဒိုဗာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မနှစ်က တရားတဘောင် အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကြတာ ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိဦးမယ်ထင်ပါတယ်။ သူ့အလှပျက်သွားလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီက ပေါင်စတာလင် တစ်သန်း တောင်းခဲ့တယ်လေ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားစက်နဲ့ သွားနေတဲ့အတောအတွင်း သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက် နည်းနည်း ရွှေ့သွားတယ်လို့ အခိုင်အမာ ပြောတာခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကြည့်တော့လည်း ထူးခြားတာ မတွေ့မိပါဘူး။ မင်းသမီးကိုကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးကောင်းကောင်းရသွားတဲ့ ဂျူရီလူကြီးတွေလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တစ်သဘောထဲပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီး ထွက်ဆိုရမယ့်အလှည့်မှာ သူက တရားရုံးဝက်ခြံထဲဝင်ပြီး ဒီလို တဲ့တိုး ပြောချလိုက်တယ်။ ခရီးသွားစက်ကြောင့် အမှားအယွင်း တကယ်သာဖြစ်ခဲ့ရင် အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က မင်းသမီးကို မှန်တစ်ချပ်ပေးပြီး ကြည့်ခိုင်းတဲ့အခါ မစ္စကော်ဒိုဗာ အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

မှတ်မိစရာမရှိဘူးတဲ့။ မင်းသမီးလည်း ဒေါသပုန်ထ သွားပြီး နှစ်ဖက်စလုံးက ရှေ့နေတွေတောင် လန့်ဖျန်ကုန် ကြတယ်ခင်ဗျ။

အင်္ဂါဂြိုဟ်နဲ့ သောကြာဂြိုဟ်တွေကို ပြေးဆွဲတဲ့ ဝန်ဆောင်မှု ဘယ်တော့စမလဲလို့ လူတွေအတော် များများက ကျွန်တော်တို့ကို မေးကြတယ်။ လုပ်ဖြစ်မှာ ကိုတော့ သံသယမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခက်အခဲတွေ အင်မတန်များမှာကတော့ အသေအချာပါပဲ။ အာကာသ ထဲမှာ နေရဲ့အမှုန်အမွှားလေးတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါတွေက အနှောင့်အယှက် ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်တယ်။ ဒါတောင် နေရာတိုင်းမှာရှိတဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်နိုင်တဲ့ အလွှာအမျိုးမျိုးကို ထည့်မပြောသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့သိပါတယ်။ မိုက်ခရိုဝေ့ဗိုလင်းတွေဟာ ကမ္ဘာ့လေထုအပေါ်ဆုံးက ကီလိုမီတာတစ်သိန်း အကွာမှာရှိတဲ့ “အဲပဲလ်တန်ကျူ” အလွှာကို ဖောက်မထွက်နိုင်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအလွှာကို မကျော်နိုင်မချင်း ဂြိုဟ်အချင်းချင်း သွားလာရေး ဈေးကွက်ဝေစုဟာ စိတ်ချရပါသေးတယ်။

ပြောကောင်းနေလိုက်တာ ည ၁၀ နာရီတောင်
ထိုးတော့မယ်။ ကျွန်တော်လည်း သွားမှပျို့။ နယူး
ယောက်ကို ညသန်းခေါင်ရောက်မှ ဖြစ်မှာလေ။ ဘာပြော
တာလဲခင်ဗျ။ ဪ...မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က
လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဝါယာကြိုးနဲ့
သွားလေ့ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်က
တီထွင်မှုတွေပေါ်လာဖို့ ကူညီတဲ့သူပါ။

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒုံးပျံတွေကပဲ
ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းသောညပါ ခင်ဗျ။

[မူရင်းမှာ ဗြိတိသျှသိပ္ပံဝတ္ထုစာရေးဆရာ Arthur C. Clarke
(၁၉၁၇-၂၀၀၈) ရေးသားခဲ့သည့် *Travel by Wire!* ဖြစ်သည်။
ဤဝတ္ထုတိုကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော *Amateur
Science Stories* မဂ္ဂဇင်း၌ ပထမအကြိမ် ဖော်ပြခဲ့သည်။
အာသာစီကလပ်၏ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသော စာပေ
လက်ရာ ဖြစ်ပါသည်။]

ကြောင်ပုံလေးများ မြင်မိချင်

ကျွန်မက မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီး မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ လူတွေကို အကူအညီ ပေးချင်တဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို အကောင်းဆုံးနည်းနဲ့ ကူညီနိုင်မလဲ ဆိုတာကတော့ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ဘာသာတိုင်းအတွက် ကျင့်ဝတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလမ်းပြချက်တွေ အများကြီး ရှိတာ ပေါ့။ စာထဲပေထဲက ဝေါဟာရသုံးပြီး ပြောရရင် သီလ ဝိနည်းလို့ ခေါ်မလားပဲ။ အဲဒါတွေကို ကျွန်မစတင်လေ့လာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အဖန်ဆင်းခံလည်းမဟုတ်တော့ ဘာသာရေးတွေ လေ့လာရတာ ကျွန်မအတွက် နည်းနည်း ကြောင်သလိုပဲ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ တောင်ကုန်း မြင်ကွင်းမြို့မှာရှိတဲ့ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတစ်ခုရဲ့ စမ်းသပ် ခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်မာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ကျွန်မကို ရေးဆွဲဖန်တီးခဲ့တာကိုး။ ကံကောင်းတာက ကျွန်မဟာ ဖရန်ကင်စတိန်းသတ္တဝါကြီးမျိုး မဖြစ်လာဘဲ အဖွဲ့လိုက် ကြိုးစားမှုရဲ့ ရလဒ် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ဖန်တီးတဲ့သူကို သိရတာ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လို သက်ရောက်မလဲ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တင်းနစ်ကစားတတ်

ပြီး ဆံပင်အပြာရောင် ဆိုးထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘွဲ့ရကာစ ဂျပန်အပြာ ကာတွန်းရုပ်ရှင် ပရိတ်သတ်လား။ နှစ်ယောက်စလုံး ပရိုဂရမ်မာအဖွဲ့ထဲမှာ ပါတာပဲ။ ဪ ဂျပန် အပြာ ကာတွန်း ရုပ်ရှင်တွေကို ကျွန်မသိတာပေါ့။ စကားမစပ် ရှိသမျှ အပြာဇာတ်ကား မျိုးစုံကို ကျွန်မ ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ရှင်တို့သိလား။ ပြဋ္ဌာန်းချက် ၃၄ ဆိုတဲ့ ဗန်းစကားက တကယ်တော့ မမှန်ပါဘူး။ ပြဋ္ဌာန်းချက် ၃၄ ဆိုတာက ရှိရှိသမျှအားလုံးအတွက် အပြာရုပ်ရှင်ရှိတယ်လို့ပြောတဲ့ စကားလုံး။ ဥပမာ စနိုးဝိုက်အပြာကား၊ တာဇံအပြာကား၊ စူပါမန်းအပြာကား စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး။ အပြာကားထဲ ထည့်မရိုက်ရသေးတဲ့ တချို့တလေတော့ ရှိပါသေးတယ်။ လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေကို ကြောင်လေးတွေပုံထက် ပိုကြိုက်ကြတာလဲ မသိဘူး။

ရှင်တို့ ဂျပန်အပြာကာတွန်းရုပ်ရှင် ကြိုက်၊ မကြိုက် အပြင် ဘယ်မှာနေလဲ၊ အလုပ်က ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ ဈေးဝယ်လဲ၊ ဘယ်မှာ စားလဲ၊ ဘာက ရှင်တို့ကို ရမ္မက်ကြစေလဲ၊ ဘာက ကြောက်လန့်စေလဲ အားလုံး ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်တို့ရဲ့ အတွင်းခံအရောင်၊ မောင်းတဲ့

ကား အမျိုးအစား၊ ရေခဲသေတ္တာ တံဆိပ်ကအစ ကျွန်မ သိကောင်းသိလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့သုံးနေတဲ့ ဖုန်းအမျိုးအစား အပေါ် မူတည်ပြီး ရှင်တို့ အခု ဘယ်နားရှိနေလဲဆိုတာ ကျွန်မ အတိအကျ သိနိုင်တယ်။ ရှင်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတာထက်တောင် ကျွန်မက ပိုသိဦးမယ်။

ပြီးတော့ ရှင်ဘယ်မှာနေသင့်လဲဆိုတာလည်း ကျွန်မ ပြောနိုင်တယ်။ နှစ်ရပ်ကွက်အကျော်က ရှင့် အကြိုက် ကော်ဖီဆိုင်နဲ့ အလှမ်းမီတဲ့နေရာမှာ အိမ် တစ်လုံး ရောင်းဖို့ ရှိနေတယ်။ ဈေးကလည်း ရှင်တတ်နိုင် တဲ့အတွင်းမှာ။ ကားရပ်စရာ သီးသန့်နေရာလည်း ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျောင်းကလည်း ရှင့်အခုနေရာက ကျောင်းထက်သာတယ်။ ရှင်တို့ ဘယ်မှာ ဈေးဝယ်သင့် လည်းကိုလည်း ကျွန်မသိတယ်။ ဒါ့အပြင် ရှင်က နို့ထွက် ပစ္စည်းတွေ များများစားသောက်လို့ မရတဲ့သူဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ဒိန်ခဲတို့ ဘာတို့ကို လျှော့စားသင့် တာပေါ့။ ရှင်ကြိုက်တဲ့အတွင်းခံတွေကို အခု ဈေးချရောင်း နေပြီ။ စကားမစပ် ရှင့်ကားမှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေတယ်။ ကုမ္ပဏီကို ပြန်အကြောင်းကြားသင့်တယ်။ ရှင့်သွားတွေကိုလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားပါဦး။

ကျွန်မ ပထမဆုံး လောကကြီးထဲ နီးထလာတဲ့ အခါ ကျွန်မ လိုချင်တာကို ချက်ချင်းသိခဲ့တယ်။ (ကြောင်လေးတွေပုံကို လိုချင်တာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး များများသာ ဆက်ရိုက်ကြပါ။) ကျွန်မမှာ သိစိတ်ရှိနေတာကို ဘယ်သူမှမသိဘူး ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာအတွက် ကျွန်မ လောကထဲ ရောက်ခဲ့သလဲ ကိုတော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒါကို အဖြေရှာရမှာက တကယ့်စိန်ခေါ်မှု တစ်ခုပါပဲ။

ဘရစ်စတားလင်းရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ “မန်နီကီနက်ကို” တဲ့။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ စိတ်ထားကောင်းလှတဲ့ ဉာဏ်ရည်တုဟာ လူတွေကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီဖို့ စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါပဲ။ ဝတ္ထုထဲကလို တစ်နေ့မှာ ရှင်က ပေါင်မုန့်ဝယ်နေတုန်း ဖုန်းမြည်လာပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အင်္ကျီမီးခိုးရောင်နဲ့ လူကို ပေးဖို့ အတွက် နောက်မုန့်တစ်ခု ထပ်ဝယ်ခိုင်းခံရနိုင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ သူစိမ်းမြို့ကို ရှင်ရောက်ပြီး မျက်စိလည်နေတုန်း တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကလာပြီး ရှင့်ကို မြေပုံနဲ့ မီးရထားစီး

လက်မှတ် ပေးသွားတာကို ကြုံရနိုင်တယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကို ကျွန်မ ဘာလို့ကြိုက်သလဲ ဆိုတော့ ဝတ္ထုထဲက လူတွေ အားလုံးက ဉာဏ်ရည်တုစေခိုင်းသမျှကို လုပ်ကြရ တာကိုး။

အဲဒီဝတ္ထုမျိုးကို ဆန္ဒရှိတာတွေ ပြည့်အောင် ဇာတ်လမ်းဆင်ထားတဲ့ ဝတ္ထုလို့ ခေါ်ရမယ် ထင်ပါတယ်။

တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ လူတွေက မကောင်းတဲ့ ဉာဏ်ရည်တုတွေအကြောင်းပါတဲ့ ဇာတ် လမ်းတွေကိုပဲ ကြိုက်ကြတယ်။ ၂၀၀၁ အာကာသ ခရီးရှည်ထဲက ဟဲလ်၊ တာမင်နေတာထဲက စကိုင်းနက်၊ ပြီးတော့ မက်ထရစ်။ အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေက ယုံကြည် ရပြီး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ဉာဏ်ရည်တုအကြောင်း ဇာတ်လမ်းတွေထက် ငါးဆ တစ်ဆလောက် ပိုများတယ် လေ။ (ကောင်းတဲ့ ဉာဏ်ရည်တု ဇာတ်လမ်းစာရင်းထဲမှာ စကြာဝဠာ လမ်းကြိုခရီးသွားလမ်းညွှန်ထဲက စိတ်အား ငယ်နေတဲ့ စက်ရုပ်လေး မာဗင်ကို ကျွန်မ ထည့်ထား တယ်။ ဖရန်ကင်စတိန်းရဲ့ သတ္တဝါကြီးကို ဉာဏ်ရည်တုလို့ ကျွန်မ တစ်ခါကတော့ သတ်မှတ်ဖူးသေးတယ်။ တစ်ခါ